

Ποίημα: “Ωδή στη χαρά”, του Φρίντριχ Σίλερ

Ode to Joy
from Symphony 9

Ludwig van Beethoven



Ποίημα: “Ωδή στη Χαρά”, του
Φρίντριχ Σίλερ

Κόρη εσύ των Ηλυσίων,
ω Χαρά, σπίθα πανέμορφη, θεϊκή,
ένα πύρινο μεθύσι
στο δικό σου το ναό μας οδηγεί.
Η κακιά ό,τι σκόρπισε συνήθεια
να τα μάγια σου το δένουνε ξανά,
όλοι οι άνθρωποι, ω θεά, αδερφώνονται, όπου
η φτερούγα η απαλή σου τριγυρνά.

Όλα τα έθνη αγκαλιαστείτε! Σε όλον, όλο
στέλνω εγώ τον κόσμο τούτο το φιλί.
Έναν έχουμε πατέρα, αδέρφια, εκεί

απ' των άστρων πιο ψηλά το θόλο.

Όποιος ενός φίλου ο φίλος είναι,
όποιος πέτυχε τέτοια έξοχη ζαριά,
όποιος βρήκε μια καλή γυναίκα, ας σμίξει
τη φωνή του στα χαρούμενα βουητά.
Φτάνει μόνο μια ψυχή στον κόσμο τούτον
να μπορεί κανείς δικιά του να την πει.
Αλλ' αυτός που δεν το πέτυχε ποτέ του,
κλαίοντας έξω από τον κύκλο ας τραβηχτεί.
Τη συμπάθεια να τιμά και να λατρεύει
όποιος ζει σ' αυτή τη γη.

Προς τ' αστέρια αυτή οδηγεί
όπου του Άγνωστου είν' ο θρόνος κι αφεντεύει.

Όλα τα όντα από τα στήθια της μεγάλης
Φύσης τη χαρά ρουφούν,
και οι καλοί μα και κακοί τα ρόδινά της
ίχνη πάντα ακολουθούν.
τα φιλιά και τα σταφύλια αυτή μας δίνει,
ένα φίλο, κι ως το θάνατο πιστό.
Ηδονή και το σκουλήκι ακόμα νιώθει,
στέκει ορθό το Χερουβείμ μπρος στο θεό.
Έθνη, εσείς χάμω θα πέσετε, εσείς μόνο;
Πες! Τον πλάστη τον μαντεύεις, κόσμε εσύ;
θα τον βρεις πάνω απ' των άστρων τη σκηνή.
Πάνω απ' τ' άστρα το μεγάλο του έχει θρόνο.

Η φτερούγα η δυνατή στην αιώνια φύση
ονομάζεται χαρά.
Τους τροχούς μες στο τρανό ρολόϊ του κόσμου
η χαρά τους σπρώχνει πάντοτε μπροστά.
Απ' τα ουράνια, της χαράς το κάλεσμα ήλιοι
ξεπετιούνται, κι απ' τα σπέρματα οι ανθοί.

Η χαρά μέσα στο χάος γυρίζει σφαίρες
που αστρονόμου δεν τις γνώρισε γυαλί.
Όπως οι ήλιοι αναγαλλιάζοντας πετάνε
στην ουράνια, την υπέρλαμπρη απλωσιά,
μπρος!, αδέλφια, με χαρούμενη καρδιά,
όμοιοι με ήρωες που γραμμή στη νίκη πάνε.

Απ' τον πέτρινο καθρέφτη της αλήθειας
στον ερευνητή χαμογελά.
Στην τραχιά της αρετής κορφή ανεβάζει
τον που σηκώνει ένα φορτίο και δεν βογκά.
οι σημαίες της κυματίζουνε στις πίστης
το βουνό το φωτερό.
σπάει το φέρετρο και μέσα απ' τις ραγάδες
λάμπει εκείνη στων αγγέλων το χορό.

Λαοί, θάρρος! η αντοχή να μη σας λείψει,
και για ανώτερο έναν κόσμο υπομονή!
Πάνω εκεί, περ' απ' των άστρων τη σκηνή,
ένας θεός στέκει τρανός, και θ' ανταμείψει.

Με τους θεούς πώς να τα βάλεις; Είν' ωραίο
να τους μοιάσεις. τούτο αρκεί.
Ας σιμώσουν οι φτωχοί κι οι πονεμένοι
να χαρούν με τους χαρούμενους κι αυτοί.
Όχι εκδίκηση και μίση. ας ξεχαστούνε.
στον θανάσιμον οχτρό συγγνώμη πια.
ας μην πιέζουνε τα μάτια του τα δάκρυα,
κι άλλο τύψη ας μην του τρώει πια την καρδιά.
Μας χρωστούν; Όλ' ας σκιστούνε τα τεφτέρια!
Συμφιλίωση γενική!
Όπως κρίναμε, αδελφοί,
έτσι κρίνει κι ο θεός ψηλά απ' τ' αστέρια.

Η χαρά σπιθοβολάει μες στα ποτήρια.
μέσα στο αίμα το χρυσό του σταφυλιού
ηρωισμού ρουφούν ορμή οι απελπισμένοι,
κι οι κανίβαλοι γαλήνεμα του νου.
Το ποτήρι όταν το γύρο του θα κάνει,
απ' τις θέσεις σας αδέρφια μου, όλοι ορθοί!
Ως ψηλά τον ουρανό οι αφοί ας ραντίσουν
προς το πνεύμα του Αγαθού τούτη η σπονδή!
Που γι αυτόν χορός αγγέλων ύμνους ψάλλει
και των άστρων τον δοξάζουν οι χοροί.
Προς το πνεύμα του Αγαθού τούτη η σπονδή
περ' απ' τ' άστρα, μες στου απείρου την αγκάλη.

Αντοχή στα πικρά βάσανα, βοήθεια
όπου ένας αθώος θρηνεί,
σταθερότητα στον όρκο, την αλήθεια
και σ' οχτρούς μα και σε φίλους αντικρύ.
μπρος σε θρόνους ρηγικούς αντρείκια στάση,
κι αν, αδέλφια μου, στοιχίσει ή αίμα ή βιός,
το βραβείο να πάει σ' αυτόν που δούλεψε άξια,

και στις γέννες της ψευτιάς ξολοθρεμός!
Πιο σφιχτά στον άγιο κύκλο αυτόν πιαστείτε,
όρκο δώστε στο σπιθάτο αυτό κρασί
πως θα μείνετε στο τάξιμο πιστοί.
Στον ουράνιο δικαστή μας ορκιστείτε.

Φρίντριχ Σίλερ

Μετ. Θρασύβουλου Σταύρου
Πηγή: Giorgos Mixos blogspot